

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.276 van 16 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
en
X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. SOENEN loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing in hoofde van TSARIKAYEV Emil luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ossetische origine met vaste verblijfplaats in Tsjikola (Noord-Ossetië).

Op 29 mei 2007 bracht Apti, een Tsjetsjeense vriend van uw vader, zijn gewonde zoon Kazbek naar jullie thuis. Hij was 5 dagen daarvoor gewond geraakt toen Russische militairen binnenvielen in zijn flat in Grozny. Uw vader hielp deze familie toen zij uit Tsjetsjenië waren gevlucht. Kazbek had gedurende een maand bij jullie in Tsjikola gewoond in de zomer van 2002, toen hij een medische opleiding volgde. Daarna huurde hij een flat in Vladikavkaz, waar hij woonde tot aan de aanslagen in Beslan. Toen moest hij de republiek verlaten en keerde hij uiteindelijk terug naar Grozny. U had tot mei 2007 geen contact meer met hem. Toen u hem verzorgde in mei 2007, vernam u van hem dat hij medische hulp verstreekte aan de rebellen.

Kazbek werd naar de flat van uw echtgenote Zarifa Babochiyeva (OV 6.215.143) gebracht in Vladikavkaz, waar hij verzorgd werd tot 13 juni 2007. Die dag kwam Shamil, een familielid van Kazbeks moeder, bij u langs. Samen met hem en uw vader ging u naar Vladikavkaz, waar Kazbek werd opgehaald en weggebracht. U vernam toen dat Apti na zijn bezoek werd gearresteerd en dat diens vrouw nu bang was dat Apti jullie zou verraden.

Op 14 juni 2007 werd u 's nachts van thuis uit meegenomen naar het politiebureau van Vladikavkaz. U zat er vast tot 18 juni 2007 en werd vrijgelaten mits ondertekening van een uitreisverbod. Daarna kreeg u bijna dagelijks bezoek van de wijkagent. Hij controleerde of u nog steeds thuis woonde.

Op 10 augustus 2007 ontvingen zowel u als uw vader een oproeping voor verhoor van de OVD van Vladikavkaz. U ging er op 12 augustus heen samen met uw vader en werd er gedurende ongeveer een uur ondervraagd over het Tsjetsjeense gezin dat u had geholpen. Daarna werd u vrijgelaten.

Begin september 2007 ontvingen u en uw vader een tweede convocatie voor verhoor van de OVD in Vladikavkaz. Men liet u daar foto's zien van Kazbek en diens vriend. U vertelde hen enkel dat uw vader hen hielp en dat hij studeerde. Na ongeveer twee uur werd u vrijgelaten.

Op 19 oktober 2007 werd u opgebeld door een Tsjetsjeense vriend van Kazbek, Emir Pashaev. Hij vroeg u naar zijn flat te komen. Toen u bij hem langs ging, vroeg hij u of u een Dagestaanse vriend van hem wilde helpen die op de vlucht was. U weigerde en vroeg hem u verder met rust te laten. Bij het verlaten van zijn flat, kreeg u een klap van mannen in uniform met Kalashnikovs, vermoedelijk FSB. Zij namen u mee naar een cel waar u gedurende 10 dagen werd ondervraagd en mishandeld. U bekende hen alles en moest een document ondertekenen. Daarna werd u overgebracht naar de gevangenis van Vladikavkaz. U werd daar niet meer ondervraagd.

U werd op 20 november 2007 vrijgekocht door uw vader en uw oom en moest een document ondertekenen waarvan u de inhoud niet kent. Daarna werd u overgebracht naar het ziekenhuis van Tsjikola. Tijdens uw verblijf daar werd een derde convocatie naar u gestuurd van de OVD van Vladikavkaz, waarin u opnieuw werd opgeroepen voor verhoor. U vernam van uw echtgenote dat ook zij twee maal werd meegenomen en ondervraagd.

Op 15 december 2007 vluchtte u uit het ziekenhuis naar Naltchik, waar u verbleef bij een oom van uw echtgenote. Uw echtgenote was daar al sinds 10 december 2007. Na twee weken vertrok u richting Polen. Daar verbleef u nog een maand bij de smokkelaar Jatsek. U vernam daar van uw oom dat uw vader na uw vertrek in uw plaats gearresteerd werd.

Op 3 februari 2008 vertrok u uit Polen naar België, waar u op 4 februari 2008 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

U haalde aan dat u de Russische Federatie diende te verlaten omdat u beschuldigd werd van samenwerking met rebellen naar aanleiding van de medische hulp die u had verstrekt aan een Tsjetsjeense gewonde kennis in mei 2007.

Op basis van de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal en van de door u neergelegde documenten kan echter geen gegronde vrees vastgesteld worden in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch enige zwaarwegende grond om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming.

U legde ter staving van de door u vermelde feiten drie convocaties neer die u werden toegestuurd door de politiedienst OVD in Vladikavkaz.

Uit deze documenten blijkt echter geen duidelijke link met de door u aangehaalde problemen. Er kan uit deze convocaties enkel afgeleid worden dat u door de OVD wordt opgeroepen voor verhoor, maar er wordt verder in deze documenten niet gespecificeerd in welke zaak u juist wordt geconvoceerd. Daarenboven wordt u als getuige opgeroepen en blijkt nergens uit de convocaties enige verwijzing naar de door u genoemde beschuldiging of verdenking.

Het is overigens niet erg logisch dat de OVD uw laatste convocatie toestuurde op het moment dat u onder politiebewaking in het ziekenhuis lag en zij hier niet van op de hoogte zouden zijn.

Uw echtgenote verklaarde hieromtrent dat zij na ontvangst van deze convocatie een medisch attest ten bewijze van uw ziekenhuisopname zou getoond hebben bij de OVD in Vladikavkaz (CGVS Larisa p.5).

Echter, ofschoon uit haar verklaringen blijkt dat zij dit attest nadien nog in handen had, kon zij dit document niet voorleggen bij haar asielaanvraag. Zij wierp op dat het thuis achterbleef omdat ze niet dacht het ooit nodig te zullen hebben (CGVS Larisa p.5), wat een weinig aannemelijke uitleg is gezien het feit dat ze er blijkbaar wel aan had gedacht haar eigen medische attesten met zich mee te nemen, dewelke bij nader onderzoek geen enkele directe verwijzing bevatten naar de door jullie aangehaalde problemen.

Verder legde u geen enkel ander bewijs neer waarmee u de door u en uw echtgenote vermelde problemen kon staven.

Zo beweerde u dat u van ongeveer 29 oktober tot 20 november 2007 in voorhechtenis zat en dat uw vader er met behulp van een advocaat in slaagde om u vrij te kopen uit de gevangenis van Vladikavkaz.

U kon betreffende uw detentie, uw zaak of de samenwerking met deze advocaat echter geen enkel officieel document neerleggen en wist ook niet of er überhaupt officiële documenten van zouden bestaan (CGVS p.12). Ook u kon het bewijs voor uw werkgever niet voorleggen dat u volgens uw verklaringen bij uw vrijlating van de rechercheur zou gekregen hebben (CGVS p.11). U zou er namelijk geen aandacht aan besteed hebben (CGVS p.11).

Gelet op het feit dat u eerder verklaarde zelf onderdirecteur te zijn van het bedrijf waar uw werkte en gelet op de mogelijke bewijswaarde van dit document, kan deze verklaring dan ook niet aanvaard worden.

Op basis van voorgaande motiveringen dient dan ook getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Daarnaast werden nog enkele weinig logische en onaannemelijke elementen opgemerkt binnen uw verklaringen die de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas op bijkomende wijze doen wankelen.

Zo is het op zijn minst merkwaardig en onlogisch te noemen dat u op het moment dat u reeds problemen ondervond met de autoriteiten een internationaal paspoort voor u kon laten regelen bij diezelfde autoriteiten. U argumenteerde dat uw problemen toen nog niet zo ernstig waren en dat er bovendien geld werd betaald voor de paspoorten (CGVS p.5). Nochtans haalde u zelf aan dat u na uw vrijlating in juni 2007 wel degelijk problemen kende. Zo zou u bijna dagelijks door de wijkagent gecontroleerd geweest zijn bij u thuis (CGVS p.8). Bovendien verklaarde u dat u bij uw vrijlating op 18 juni 2007 ook een uitreisverbod had moeten tekenen (CGVS p.8), waardoor het wel erg onwaarschijnlijk en vooral onlogisch lijkt dat men u in dat geval zomaar een internationaal paspoort zou verschaffen.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u werd vrijgelaten uit de gevangenis van Vladikavkaz en dat u in het ziekenhuis van Tsjikola werd opgenomen, maar dat u er wel onder politiebewaking werd geplaatst (CGVS, p. 3-4). Dit wijst erop dat er een zekere samenwerking tussen de verschillende autoriteiten bestond. In dit opzicht is het, zoals hierboven reeds vermeld, onlogisch dat de OVD van Vladikavkaz u nog convocatie toestuurde op het moment dat u onder politiebewaking in het ziekenhuis lag. Om dezelfde reden is het ook ongeloofwaardig dat u, rekening houdend met de beschuldiging van zwaarwichtige feiten als terrorisme en samenwerking met rebellen die men u ten laste legde en waarvoor u lange periode had opgesloten gezeten, zo gemakkelijk wist te ontsnappen uit het ziekenhuis.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Derhalve kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging weerhouden worden volgens de Vluchtelingenconventie, noch zwaarwegende gronden om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, namelijk uw Russisch paspoort en dat van uw echtgenote, uw rijbewijs, twee diploma's, een ziekteverzekeringsattest en uw huwelijksakte, bevatten enkel persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.

De medische attesten van uw echtgenote dd 29 oktober 2007 en dd 7 november 2007 betreffen medische vaststellingen over haar zwangerschap en een medische ingreep die zij

onderging. Uit deze documenten blijkt echter geen oorzaak, noch enige vermelding van of verwijzing naar de door u of uw echtgenote vernoemde problemen. Deze documenten kunnen voorgaande conclusie dan ook niet wijzigen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote Babochiyeva Zarifa (OV 6.215.143), die zich voor haar asielaanvraag overwegend baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing in hoofde van BABOCHIYEVA Zarifa luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ossetische origine met vaste verblijfplaats in Vladikavkaz (Noord-Ossetië).

Op 29 mei 2007 bracht Apti, een Tsjetsjeense vriend van uw schoonvader, zijn gewonde zoon Kazbek naar het huis van uw echtgenoot Tsarikayev Emil (OV 6.215.143). Hij was 5 dagen daarvoor gewond geraakt toen Russische militairen binnenvielen in zijn flat in Grozny. Kazbek werd toen naar uw flat gebracht in Vladikavkaz, waar hij verzorgd werd tot 13 juni 2007. Die nacht kwam een zekere Shamil, een familielid van Kazbeks moeder, samen met uw echtgenoot en uw schoonvader naar uw flat. Shamil haalde hem op en bracht hem weg. U vernam dat Kazbeks vader na zijn bezoek werd gearresteerd en dat diens vrouw nu bang was dat hij jullie zou verraden. Op 14 juni 2007 werd uw echtgenoot 's nachts van thuis uit meegenomen naar het politiebureau van Vladikavkaz. Hij zat er vast tot 18 juni 2007 en werd toen vrijgelaten mits ondertekening van een uitreisverbod.

Op 10 augustus 2007 ontving zowel uw man als uw schoonvader een oproeping voor verhoor van de OVD van Vladikavkaz. Zij werden er op 12 augustus gedurende ongeveer een uur ondervraagd over het Tsjetsjeense gezin dat zij geholpen hadden. Daarna werden ze vrijgelaten.

Begin september 2007 ontvingen ze een tweede convocatie voor verhoor van de OVD in Vladikavkaz. Na ongeveer twee uur werden ze weer vrijgelaten. Op 19 oktober 2007 werd u opgebeld door uw echtgenoot die u zei dat hij wat later thuis zou zijn. Die nacht kwam hij echter niet naar huis. U kwam te weten via uw schoonvader op 21 oktober dat uw man gearresteerd was. Ongeveer 10 dagen later vernam u dat hij in de gevangenis van Vladikavkaz zat.

Op 1 november 2007 werd u thuis meegenomen naar het politiebureau van Vladikavkaz. U werd er ondervraagd en terug vrijgelaten. U kreeg een convocatie mee voor 6 november. Op die dag meldde u zich opnieuw bij hen aan. U werd brutaal behandeld en geslagen door de rechercheur. Hij dwong u documenten te ondertekenen waarvan u de inhoud niet kent. Bij uw vrijlating, voelde u zich niet goed. U kreeg een miskraam. Uw echtgenoot werd op 20 november 2007 vrijgekocht door uw schoonvader en uw oom. Daarna werd hij overgebracht naar het ziekenhuis van Tsjikola, waar u hem bijna dagelijks ging bezoeken. Tijdens zijn verblijf daar werd een derde convocatie naar hem gestuurd van de OVD van Vladikavkaz, waarin hij opnieuw werd opgeroepen voor verhoor. U ging met een bewijs van het ziekenhuis naar het politiebureau en kreeg er te horen dat de zaak er niet zo goed voorstond voor jullie. Op 10 december 2007 vertrok u naar uw familie in Naltchik. Op 15 december vluchtte uw man uit het ziekenhuis en hij vervoegde u in Naltchik. Na twee weken vertrok u richting Polen. Daar verbleef u nog een maand bij de smokkelaar Jatsek.

Op 3 februari 2008 vertrok u uit Polen naar België, waar u op 4 februari 2008 asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag overwegend baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw

echtgenoot Tsarikayev Emil (OV 6.215.143). Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

[...]

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, namelijk uw Russisch paspoort en dat van uw echtgenoot, het rijbewijs van uw echtgenoot, twee diploma's, een ziekteverzekeringsattest en uw huwelijksakte, bevatten enkel persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het medisch attest dat u voorlegde dd 29 oktober 2007 handelt over een ziekenhuisopname en een onderzoek dat uitgevoerd werd naar aanleiding van uw zwangerschap. In dit attest werd vastgesteld dat u kans maakte op een miskraam. Het medisch attest van 7 november 2007 dat u neerlegde, betreft uw miskraam zelf en de medische ingreep die u hierbij onderging.

Uit geen van deze documenten blijkt echter een mogelijke oorzaak, noch enige vermelding van of verwijzing naar de door u of uw echtgenoot vernoemde problemen. Deze documenten kunnen voorgaande conclusie dan ook niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Uit het verzoekschrift van 13 mei 2008 blijkt dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten.

2.2. Aangaande het motief betreffende de convocaties, stellen verzoekers vooreerst dat de bestreden beslissing de authenticiteit van de convocaties niet in twijfel trekt. Verder geven zij in essentie aan dat het feit dat de convocaties vermelden dat verzoeker wordt opgeroepen voor een verhoor als "getuige", gezien de situatie in de Russische Federatie en de houding van de Russische overheden, daarom niet betekent dat er in werkelijkheid geen vervolging zou plaatsvinden; verzoekers wijzen op andere schijnbeschuldigingen in de Russische Federatie (stuk 4).

Verzoekers laten gelden met betrekking tot de laatste oproeping, dat ze reeds tijdens het verhoor hebben uitgelegd dat ze dit eveneens vreemd vonden en dat tevens gemeld hebben bij de autoriteiten, wat de autoriteiten ook beaamden.

Verzoekers zonden per brief aan de Raad een oproeping toe gedateerd op 18 januari 2008, waarin verzoekster werd opgeroepen als "verdachte", alsook een oproeping gedateerd op 12 april 2008, op naam van de vader van verzoeker, waarin deze wordt opgeroepen als "verdachte".

2.3. Verzoekers betwisten de vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met de oproeping in hoedanigheid van "getuige" en de afwezigheid van enige referte naar de zaak, niet. De convocaties geven volgens hen inderdaad niet rechtstreeks blijk van enige vervolging.

Bijgevolg mocht de Commissaris-generaal terecht overwegen dat de convocaties geen bewijs vormen van de aangehaalde problemen.

Er valt inderdaad niet in te zien hoe de Commissaris-generaal uit dergelijke convocaties enige achterliggende bedoeling of schijnbeschuldiging zou kunnen afleiden.

Wat betreft de anomalie inzake de laatste convocatie, die volgens verzoekers te wijten is aan een fout van de OVD zelf, kan de Raad verwijzen naar het bovenstaande. Het feit of verzoeker nu wel of niet werd opgeroepen terwijl hij in het ziekenhuis werd opgenomen verandert niets aan de vaststelling dat de convocaties op zich geen bewijs vormen van de beweerde problemen.

Wat betreft de twee nieuwe convocaties, moet worden opgemerkt dat ook deze niets bijbrengen over de beweerde problemen.

2.4. Verzoekers laten ook gelden dat het attest betreffende de hospitalisatie van verzoeker, niet werd voorgelegd omdat verzoekster dit niet had meegenomen. Zij dacht dit niet nodig te hebben.

Verzoekster wijst er op dat zij omwille van alle problemen, geen aandacht meer besteedde aan het “*nutteloze attest*”.

Verzoekers hebben bij brief aan de Raad een medisch attest gedateerd 28 november 2007, laten toekomen dat vermeldt dat verzoeker op 20 november 2007 met verwondingen werd opgenomen in het ziekenhuis,

2.5. Verzoekers betwisten de vaststellingen in de beslissing niet.

Aangezien het hier een bewijs betreft van de beweerde hospitalisatie, ondergraaft het niet voorleggen ervan de kern van het relaas; het stuk is in het kader van het asielrelaas, allesbehalve “*nutteloos*”.

De Raad sluit zich aan bij de mening van de Commissaris-generaal.

Over het later per brief toegezonden attest, merkt de Raad vooreerst op dat dit attest dateert van 28 november 2007, dat verzoekster op 14 april 2008 tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd om het attest voor te leggen en dat zij toen verklaarde dat zij geen contact meer hebben met hun thuisland, waardoor het bevreemdend overkomt dat het attest nu plots wel wordt overgelegd, zonder echte verklaring waarom dat niet eerder kon.

Tevens is het merkwaardig dat een dergelijk attest, samen met de convocaties, werd verstuurd vanuit Moskou, stad waar verzoekers niet woonden. Wat er ook van zij, het attest kan ten hoogste aantonen dat verzoeker werd opgenomen in een ziekenhuis, wat op zich niets zegt over een eventuele vervolging.

2.6. Verzoekers verklaren dat ze geen bewijzen kunnen voorleggen van de problemen omdat verzoekers vader alles regelde met de advocaat; verzoeker verklaart ook niet te weten of er officiële documenten bestaan.

2.7. De Raad kan enkel vaststellen dat dergelijke bewijzen nog steeds niet werden bijgebracht, terwijl er toch contacten waren tussen de advocaat en verzoekers familie.

Het is niet aannemelijk dat verzoekers andere documenten wel kunnen laten verzenden vanuit de Russische Federatie, maar in gebreke blijven documenten bedoeld sub 2.6., voor te leggen.

2.8. Verzoekers verklaren ook dat zij het internationale paspoort door middel van omkoping, via een vriend verkregen aangezien in de Russische Federatie alles door middel van omkoping te verkrijgen is. Verzoekers wijzen op een aantal gevallen beschreven in de literatuur (stuk 5 en 6).

2.9. Verzoekers gaan voorbij aan het feit dat de paspoorten werden afgeleverd op hun eigen naam (zie verhoorverslag van Emil, 14 april 2008, p. 5 en verhoorverslag van Zarifa, vraag 21). Ze werden gecontroleerd in Piatigorsk, waar verzoeker uitstapte en waar zijn documenten werden gecontroleerd (zie 14 april 2008, p. 3).

Verzoeker werd aldus gecontroleerd in de Russische Federatie en daarbij niet gearresteerd, waaruit blijkt dat hij er niet gezocht werd. Het beweerde uitreisverbod wordt hierdoor ongeloofwaardig.

Verder moet worden opgemerkt dat verzoekers verklaarden met de internationale paspoorten te hebben gereisd (zie verhoorblad van 10 maart 2008, vraag 21).

Bij de grensovergang in Polen moesten verzoekers 6 à 8 uur in de rij staan. Verzoekster verklaarde eveneens dat wanneer het hun beurt was, de chauffeur uitstapte en “iets toonde” (zie verhoorverslag van Zarifa, 10 maart 2008, vraag 21).

Ter zitting verklaarde verzoekster dat als het hun beurt was om gecontroleerd te worden, na zes à zeven uur in de rij te hebben gestaan, de passeur met de beampte buiten het lokaal is gegaan en daar “alles werd geregeld”, terwijl verzoeker verklaart te hebben geslapen. Deze verklaringen dat alles buiten werd geregeld terwijl verzoeker sliep, zijn ongeloofwaardig; de controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone zijn streng en gebeuren individueel.

Alles wijst in de richting van een legale uitreis wat tegen de beweerde moeilijkheden van verzoeker pleit.

Verzoekers verklaarden ook dat ze de internationale paspoorten op het einde van de rit aan de Tsjetsjenen gaven die hen vanuit Polen naar België brachten.

Ook dit is niet geloofwaardig; er is geen verklaring waarom verzoekers deze belangrijke documenten zonder meer zouden afgeven aan onbekende personen.

Daarbij verklaarden verzoekers ook dat deze paspoorten zich bij de Poolse smokkelaar, de genaamde Jacek, bevinden (zie verhoorblad van Zarifa, 10 maart 2008, vraag 21; verhoorblad Emil, 14 april 2008, p. 5), een persoon waar ze een maand bij verbleven (zie verhoorblad van Emil, 14 april 2008, p. 2 en p. 5, verhoorblad van 10 maart 2008, vraag 33).

Het was aldus zeker niet onmogelijk om de smokkelaar Jacek te contacteren om de paspoorten terug te vragen; dat verzoekers hiertoe geen pogingen hebben ondernomen, komt hun zaak niet ten goede.

Wat er ook van zij, de Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat gelet op het voorgaande, dat verzoekers hun paspoorten achterhouden, mogelijk om een visum en de details van hun uitreis uit de Russische Federatie verborgen te houden.

Dit alles wijst op een legale uitreis uit de Russische Federatie, waardoor verzoekers niet langer kunnen volhouden in de hele Russische Federatie gezocht te worden, zelfs indien hun relaas geloofwaardig zou zijn, wat gelet op het bovenstaande evenmin het geval is.

2.10. Gelet op wat voorafgaat wordt besloten dat het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig is; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

3.1. Verzoekers vragen om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verzoekers' asielrelazen werden ongeloofwaardig bevonden.

Verzoekers kunnen niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zullen kunnen stellen of wegens dat risico zullen willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers voeren derhalve geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 a. of b. van de voormelde wet. De neergelegde informatie is daartoe onvoldoende.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 oktober 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE